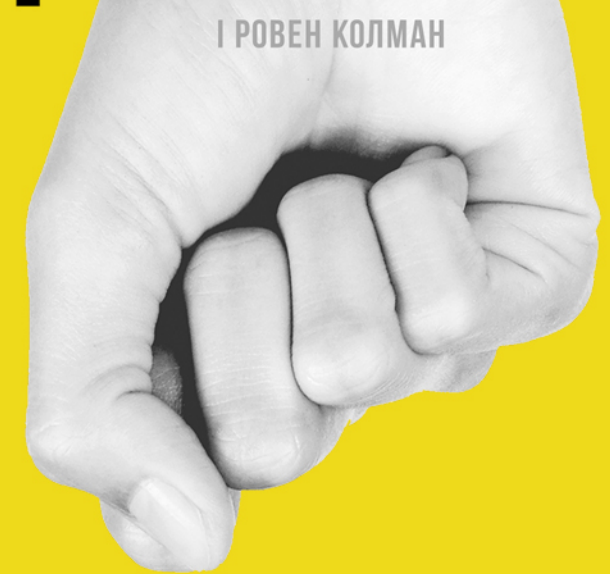

*Дзеркальце,
моє
дзеркальце*

КАРА ДЕЛЕВІНЬ

І РОВЕН КОЛМАН

КАРА ДЕЛЕВІНЬ

*Дзеркальце,
моє
дзеркальце*

ДЛЯ ПРИХИЛЬНИКІВ «МИ БУЛИ БРЕХУНАМИ»

Кара Делевінь — популярна англійська акторка, співачка й колишня супермодель. Делевінь знімалась у рекламних кампаніях таких брендів, як *H&M*, *Tom Ford*, *Yves Saint Laurent*, *Zara*, *Chanel*, проте вирішила покинути світ моди. Написавши книжку, яка стала справжньою сенсацією, Делевінь зруйнувала всі стереотипи про представниць модельної індустрії та привернула увагу загалу до проблем підлітків.

Редлі, Лео, Наомі та Роуз — підлітки-аутсайтери. І кожному здається, що його життя — справжнісіньке пекло. Забути про проблеми вони можуть тільки тоді, коли збираються разом і грають у гурті «Дзеркальце, моє дзеркальце». А одного дня Наомі зникає. Коли її знаходять, то діагностують кому. Троє друзів налякані. Для того щоб знайти кривдника, підлітки мають зустрітися із власними страхами й зрозуміти, ким вони є насправді.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5415-2

9 786171 1254152

CARA
DELEIVINGNE
WITH ROWAN COLEMAN

Mirror
Mirror

A Novel

КАРА
ДЕЛЕВІНЬ
І РОБЕН КОЛМАН

*Дзеркальце,
моє
дзеркальце*

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
СІМЕЙНОГО
2018 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
Д29

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Delevingne C. Mirror, Mirror : A Novel / Cara Delevingne,
Rowan Coleman. — London : Trapeze, 2017. — 368 p.

Переклад з англійської *Юлії Максимейко*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Анастасія Попова*

Літературно-художнє видання

**ДЕЛЕВІНЬ Кара, КОЛМАН Ровен
Дзеркальце, моє дзеркальце**

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Х. В. Бакиєєва*

Підписано до друку 07.11.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newtop». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 3000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000. 61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

-
- © Cara and Co Limited, 2017
  - © Shutterstock, ілюстрації
  - © Nemirol Ltd, видання українською мовою, 2018
  - © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2018

ISBN 978-617-12-5415-2
ISBN 978-1-4091-7274-1 (англ.)

Моїй родині та друзям,
які допомогли мені пережити підлітковий період

І всім, хто відчуває, що заблукав. Сподіваюся,
ця книжка надихне вас іти за своїми мріями
та ніколи не втрачати надії. Неможливого не існує

Вступ

Зростання та перехід із дитинства в дорослість — один із найцікавіших відтинків життя: хаос, шаленство, гормони, постійні зміни та кидання в крайнощі. Це визначальний і драматичний проміжок часу, сповнений сильних емоцій, який перетворює нас на тих дорослих, якими нам призначено стати.

Більшість людей вважають юність найкращим періодом життя. І справді — це безтурботний час, щедрий на пригоди й веселощі. Та водночас він може бути й неймовірно напруженим та складним, особливо для тих, хто не вписується в рамки суспільства.

Тепер, коли соціальні мережі відіграють таку важливу роль у повсякденному житті й дедалі суворіше вимагають від людей видаватися ідеальними, бути підлітком стало важче, ніж будь-коли. У сучасному світі люди швидко роблять висновки про інших, не докладаючи зусиль для того, щоб справді зрозуміти їх чи зважити на те, що може відбуватися в їхніх життях.

Коли я почала писати «Дзеркальце, моє дзеркальце», мені хотілося розповісти людям щирі історії про божевільні американські гірки підліткового віку й створити персонажів, спорідненість із якими міг би відчути кожен. Мені хотілося написати книгу про силу дружби, про те, як людина стає сильнішою, коли оточує себе людьми, яких любить і яким довіряє.

Та понад усе мені хотілося сказати читачам, що це нормально — не знати, хто ви є. Нормально бути інакшим й унікальним, тому що ви вже ідеальні. Допоки ви намагаєтеся зрозуміти, що робить вас щасливими та йдете за покликом серця, — все гаразд. Хай там що, будьте собою. Визнайте свої сильні сторони й усвідомте, що всередині вас є сила, здатна змінити світ.

З любов'ю, Кара

Подяки

До створення «Дзеркальця, мого дзеркальця» долучилося багато людей, і я висловлюю глибоку та щиру вдячність чарівній Ровен Коулман, яка перетворила написання цієї книги на неймовірний досвід. Я дякую Анні Валентайн, Сем Ідес, Марлі Прайс, Лінсі Сазерленд, Ілейн Іган, Лорен Вузі, Лулу Кларк, Люсі Стерікер та Клер Кіп з «Оріона». Дякую Лізі Шаркі, Джонатану Бернему, Мері Голь, Елізі Шивмер, Анні Монтаг, Дугу Джоусу та Аманді Пелетье з «Гарпер Колінз США». Дякую своїй команді в агенції талантів «Вільям-Моріс» — це Шерон Джексон, Джо Іззі, Матильда Форбс Вотсон, Мер Бергер та Лора Боннер. Дякую своїй любій подрузі Сторм Атил за прекрасний дизайн обкладинки.

Два місяці тому...

Коли ми поверталися додому, сплівши руки, ледве підіймаючи ноги, з-за обрію сходило сонце і в повітрі відчувалася літня спека. Голова Роуз лежала на моєму плечі, рука обіймала мене за талію. Я виразно пам'ятаю ці відчуття: наші стегна б'ються, бо ми йдемо не в ногу, її шкіра, тепла та м'яка, дотикається до моєї.

Майже п'ята. У перших променях світла, яскравого й золотого, брудна вулиця виблискує як новенька. Дорогою додому після гучних вечірок ми бачили багато таких сходів і розтягували кожну спільну мить, поки наші очі нарешті не заплющувалися. Молодість нарешті — і так тривало аж до цієї ночі — почала видаватися нам золотою, ніби ми влилися в життя, а воно — у нас, ніби кожна хвилина наповнювалася чимось новим, чимось, що здавалося вагомим.

Але тієї ночі все було інакше.

Очі мені пекло, в роті пересохло, серце калатало. Нам не хотілося йти додому, але що нам було робити? Більше йти не було куди.

— Слухай, ну чому тепер, ну? — спитала Роуз. — Серйозно, все ж було гаразд. У неї все було добре, вона була щаслива? Ну що сталося цього разу?

— Це ж не вперше, правда? — сказав Лео. — Тому копам і начхати. Вона й раніше так робила. Взяти гроші, напхати наплічник хавчиком із холодильника, прихопити гітару, зникнути на пару тижнів — це її фірмовий стиль.

— Та відколи є «Дзеркальце, моє дзеркальце», з нею такого не бувало. Відколи є ми. Досі вона займалася цією фігнюю, різала себе й тікала. Але з групою цього не було. З нею... з нами всіма все було добре. Навіть дуже добре.

Вона подивилася на мене, шукаючи підтримки, і я мушу погодитися, за останній рік для нас усіх усе змінилося. До групи ми були геть розгублені, а потім усе якось раптом склалося. Разом ми були сильні, круті, качали своїм рокешником і були «ось вам усім» які офігенні. Нам усім здавалося, що Наомі теж знайшла своє місце, що їй більше не потрібно тікати. Здавалося, до минулої ночі.

Того разу ми не спали всю ніч, ходили по місту. Тепер уже без неї ми зайшли в кожнісіньке місце, де бували з нею.

Заходили в місця, про які ми розповідали батькам, і в ті, про які мовчали.

Заходили до клубів, для яких ми були замалі, спекотних і смердючих від поту й гормонів, торуючи собі шлях поміж рухливих скупчень танцівників, сподіваючись побачити її.

У темряві ми прокрадалися в провулки з тильного боку пабів, де можна було купити, поговоривши упівголоса із нервовими дітьми з тінями на повіках, мішечок драпу. Тієї ночі ми відмовилися.

Ми заходили в двері без вивісок, за які не потрапиш, якщо нікого там не знаєш. У темні підвальні кімнати, де люди палили стільки, що повітря ставало непрозорим, а від гучної музики дзвеніло у вухах, пульсувало в грудях, а підлога під ногами підстрибувала в такт.

Ми побували в усіх тих місцях, а також в усіх інших. У сквері, де ми любили вештатися. На березі річки, чужому, оточеному вікнами висоток для мільйонерів. На Воксгольському мості, на нашому мості, на мості, по якому ми, пере-крикуючи шурхіт машин, ходили так часто, що він став ніби нашим другом, ніби свідком.

І нарешті, ми навіть зайшли в той пункт прийому ставок, з розбитими дверима й матрацом у кутку, куди деякі діти приходили, коли хотіли побути самі. Деякі діти, але не я, бо самотність належить до речей, які я дійсно ненавиджу.

Ніч минала година за годиною, і ми ні на мить не сумнівалися, що знайдемо її, що це її черговий вибрик, із тих, що вона викидає, коли їй боляче й хочеться, щоб її помітили. Ми були впевнені, що знайдемо нашу близьку по-

другу й учасницю нашого музичного гурту, Наомі, у місці, про яке знаємо тільки ми. Вона чекатиме, коли ми знайдемо її.

Адже не можна сьогодні існувати, а на завтра просто випаруватися. Це якась нісенітниця. Ніхто не розчиняється в повітрі аж так безслідно.

Ось що ми повторювали собі в ту ніч, коли шукали її, і наступної ночі, і щонаочі потому, аж поки батьки не сказали нам, що слід спинитися: вона повернеться, коли буде готова. А потім поліція теж припинила шукати, бо вона тікала багато разів до того.

Але ми відчували інакше. Це зникнення видавалося не таким, як попередні, тому що вона була іншою — але вони, зі своїми змудженими обличчями й несписаними записниками, не слухали нас. Ну що вони взагалі могли про це знати? Тож ми шукали й шукали Наомі ще довго після того, як усі припинили пошуки.

Але її ніде не було. Все, що ми знаходили, — порожнечу, там, де колись була вона.

1

Сьогодні: життя триває, так кажуть усі. Треба вставати щоранку, іти до школи, повертатися додому, думати про різне лайно на кшталт іспитів, що незабаром почнуться. А ще вони кажуть «сподіватися, молитися й вірити» і купу іншої маячні. Життя триває, але це брехня, бо тієї ночі, коли Наомі зникла, вона натисла на велику довбану кнопку паузи. Годинник відлічує дні, і тижні, і пори року, й усе це лайно, але більше нічого не відбувається. Ну серйозно. Ніби всі ми затамували подих на вісім тижнів.

Я скажу вам, чого вони більше не кажуть нам: вони не кажуть, що вона повернеться, коли буде готова. Її старша сестра, Ашира — вона ходить у школі з опущеною головою, закрившись від усіх, так ніби не хоче, щоб до неї наближалася. А її мама й тато блукають супермаркетом: дивляться на полиці, але нічого не бачать. Зникла Ней, а загубленими здаються вони.

І так, коли вона тікала, змушуючи всіх шукати її, вона робила це тому, що вважала зникнення справжньою драмою. Але вона ніколи не тікала надовго, ніколи не тікала отак. Вона ніколи не ставила за мету змусити своїх батьків страждати від хвилювання чи змусити Аш мати такий вигляд, ніби вона затамувала подих, застигла в передчутті поганих новин. Ней складна, але вона любить свою родину, а вони люблять її, і це маяк, який притягував усіх нас, на який ми зліталися, як спрагли любові метелики — на вогонь. В їхній родині всім було справді не начхати одне на одного.

Розумієте? Наомі не вчинила б так із ними чи з нами. Але ніхто не хоче цього чути — ані поліція, ані її мама, — бо вважати Наомі жорстоким стервом простіше, ніж вважати її просто зниклою.

І тому мені часом хочеться, щоб знайшли її тіло.

Ось така я паскуда. Часом мені хочеться, щоб її знайшли мертвою, просто щоб уже нарешті дізнатися.

Але вони не знаходять. Вони нічого не знайшли. Життя триває.

А це означає, що сьогодні ми влаштуємо прослуховування, щоб знайти нового басиста на місце Наомі.

На мить нам здалося, що ми без неї не впораємося. Решта музикантів «Дзеркальця, мого дзеркальця» — я, Лео та Роуз — зустрілися на репетиції і обговорювали, чи варто розпустити групу, і ми навіть вирішили, що це буде правильно. А потім ми втрюх так і стояли там: ніхто не йшов, ніхто не збирав речі, і навіть не промовляючи цього вголос, ми знали, що не можемо з цим розпрощатися. Покинути групу означало покинути найкраще, що в нас було, це означало відпустити її, назавжди.

Наомі заснувала групу чи принаймні вона перетворила її з хирлявого аматорського проекту на щось справжнє, на те, що щось важило. Завдяки Ней ми знайшли те, що нам вдалося, бо у своїй справі вона була неперевершена. Тобто, вона була класною басисткою, видатною. Ви були б вражені, якби почули, як вона задає ритм. Але крім цього Наомі вміла писати пісні — правда, дійсно хороші пісні. Мені це вдається непогано, а разом ми просто неперевершені, але в Ней є таке вміння, таке особливе вміння перетворювати щось свинцево-сіре на дещо мерехтливо-особливе. До «Дзеркальця, мого дзеркальця» вона не знала, що в неї є така суперсила, але тепер знає, бо ми сказали їй. І що частіше ми це повторювали, то краще їй це вдавалося. А коли в тебе є така суперсила, у тебе немає причин тікати.

Того дня ми вже були готові розпустити групу, коли до репетиційної зали зайшов містер Сміт. Були літні канікули, у школі крім нас нікого не лишилося — нас пускали туди завдяки йому, він брав для нас дозволи і провів літо, сидячи там і читаючи газету, поки ми сперечалися й грали. Але того разу він зайшов і сів, чекаючи, поки ми замовкнемо й звернемо на нього увагу. Містер Сміт із тих людей, що заповнюють собою простір, і не тільки через те, що він високий і має

таку статуру, ніби качається й таке інше, а й завдяки тому, який він усередині. Він любить життя, він любить *нас*, дітей, яких навчає, — а це рідкість. Він робить так, що ти хочеш виконувати завдання, хочеш учитися, і все це завдяки особливій енергії, яку нечасто побачиш у дорослих, завдяки тому, що йому дійсно не байдуже.

А втім, того дня він мав такий вигляд, ніби хтось витягнув із нього життя, ніби вся енергія й позитивний настрій, який він зазвичай приносить із собою, вивітрилися. І бачити його таким було страшно, бо він був одним із тих, хто завжди сильний. Це подіяло на мене дивним чином — моє ставлення до нього змінилося на ще краще. Було важливо знати, як сильно бентежить його зникнення Ней, щиро бентежить. Здавалося, що окрім родини й нас це хвилювало лише його й невелику купку людей.

Не знаю, що відчули інші, але, коли він зайшов до нас того дня, мені схотілося підтримати його настільки ж, наскільки — я точно знаю — йому хочеться підтримати нас.

— Народ, ви що, усерйоз думаєте покинути групу? — запитав він.

Ми презирнулися й на мить відчули себе тими, ким були до того, як стали друзями: самотніми, ніяковими — і думка про повернення в той стан нажахала нас.

— Без неї це не те, — кажу я.

— Я розумію, — каже він, куйовдячи волосся, від чого воно настовбурчується білявими пасмами. — Але повірте, якщо ви зараз це покинете, то потім пошкодуєте. Ви вчотирьох... ви втрьох... я так пишаюся вами й тим, що ви робите разом. Я не хочу, щоб ви втратили це, заради вас самих і заради Ней. Тепер ви мало чим можете допомогти Наомі, але дещо ви можете зробити, щоб люди пам'ятали її ім'я, поки вона не знайдеться. Можете зробити так, щоб її не припиняли шукати. У мене є ідея — ми влаштуємо концерт, тут, у школі. Зберемо гроші, щоб допомогти її родині продовжувати пошуки, дамо цій історії розголос. Змусимо весь світ поглянути на нас і побачити, як ми хвилюємося. Ось, що я хочу зробити, народ. Але без вас я не впораюся. Допоможете?

Ну і так, звісно, ми сказали, що ми в ділі. Це єдине, що ми могли зробити.

Ми рухалися вперед, утрьох, усе літо, але концерт уже от-от, а ми лише збагнули, що треба зробити. Нам треба знайти нового басиста. Трясця.

Наомі була... і є... найкращою басисткою, з якою мені доводилося грати, що дивно, бо вона ж дівчина, а дівчатам це рідко вдається. Це не сексистське твердження, це просто факт. Для того, щоб грати на басах, потрібно повністю змиритися з тим, що будеш невидимим, а дівчатам — ну, нормальним дівчатам — подобається, коли на них дивляться.

Але треба якось пережити сьогоднішній день. Зберися, ганчірко! Витягаючи себе з ліжка, я дивлюся на гору пожмаканого одягу на підлозі.

Це прокатило б для Лео: чувак просто вилазить із ліжка й уже має вигляд як треба.

Він бере до рук гітару так, наче він сам Господь Бог, і дівчата моляться на нього, як на Всемогутнього. Мені здається, що це несправедливо, ну правда, що в шістнадцять років усе вже при ньому, наче він так і народився: з прекрасною статурою, глибоким голосом, високий і м'язистий.

А от я, я ще на стадії гидкого каченяти. Я живу в гидкого каченяти, я і є гидке каченя. Якби для цієї стадії вигадали смайлик, він мав би точно такий самий вигляд, як я. Я майже не сумніваюся, що лишатимусь у цій стадії, коли мені буде сорок п'ять і я буду майже при смерті.

Я *хочу* мати крутий вигляд, але крутий, як у Лео. Проста біла футболка, джинси, худи й бездоганно білі високі кросівки — не та крутизна, якої я можу досягти. Я взагалі ніякої крутизни досягти не можу, окрім тієї, що дає мені дружба з Лео.

Роуз теж знається на тому, як мати добрий вигляд, але вона справжня красуня, а красуням ніколи не доводиться докладати зусиль. Темно-каштанове волосся, пофарбоване в білий, але не до коренів, не така хударлява, як деякі дівчата: щипки й стегна Роуз міцно тримають хлопців Темзької загальноосвітньої школи в її сітях.

Але це ще не все: вона носить на собі бісову тонну косметики, попри те що без неї вона симпатичніша — а може, в цьому й прикол. Вона начісує волосся й навмисне дірявить колготки. Роуз знає, який ефект має її зовнішність і дозволяє цьому бути, заряджаючи повітря статичною електрикою й детонуючи мільйони маленьких вибухів навколо себе, куди б не йшла.

Інші дівчата зі шкіри пнуться — так хочуть бути схожими на неї, але таких, як вона, більше немає, тому що, клянуся, Роуз єдина дівчина, якій на все покласти.

А коли вона співає... стіни тремтять. Очі засвічуються зеленим. У хлопців встає.

У неперевершеній четвірці нашої строкатої родини ми з Наомі були... ми з Наомі схожі найбільше. Якщо Лео та Роуз усі такі «чхати на всіх, ми королі шкільного балу», то ми з Ней завжди були Сюзеренами Схибнутих.

І коли я думаю про Ней в її окулярах у товстій оправі, які затуляють її серцеподібне обличчя й ховають ніжні карі очі, я пишаюся нею. Те, як вона носить сорочки, застібаючи їх на всі гудзики, і спідниці в складку, не такої довжини, як в усіх. Її зручні туфлі, начищені й зашнуровані. Під шаром навмисних невідповідностей та дивних рішень, вона була наскрізь — безкомпромісно, як «полонених не беру» і «не сприймаю лайна» — справжньою.

Часом ми з Наомі ходили в обід до бібліотеки, де просто сиділи собі й читали. Тихо й нерухомо. Там було так спокійно. Вона ловила мій погляд, визираючи з-над книги й скидала брову, коли якийсь зубрило з дев'ятого класу проходив повз, і ми всіміхалися одне одному, двоє скептичних суперзанд, що їм якимсь дивом пощастило опинитись у виграшному становищі.

А коли вона грала... як то було добре, вона грала краще за найкращого басиста на світі. Ми з нею — бас і барабани — неймовірно тонко вирізьблюючи ритм для решти, були серцебиттям групи.

Я не можу заморочитися своїм сценічним образом, тож пофіг: картата сорочка, джинси, біла футболка під спід — моя стандартна уніформа. Стиль дроворуба, як каже Роуз.

Принаймні тепер, коли, зголивши майже все волосся, мені не треба думати ще й про нього.

Морквяне бадилля.

Гарфілд.

Руда потвора.

Всі ці прізвиська мені дали лише за руде волосся, ні, не просто руде, а кучеряве ще й до того ж. Господи, все моє життя моя голова видавалася такою, ніби призначена для биття. Роуз казала, це можна виправити. Їй кортить намастити мені на волосся якоїсь речовини й вирівняти його. А я кажу: «Ем, ні». Приблизно раз на три дні вона пропонує мені пофарбуватися в чорний, але я знову відмовляюся. У мене руде волосся, змиріться вже.

До того ж, якби волосся в мене було чорним, мене б уже не можна було кликати «Редлі», а моє прізвисько — найкрутіше, що в мене є.

Але напередодні зникнення Неї мене дуже коротко підстригли. Нікому нічого не сказавши, йду собі до барбершопу й прошу поголити мені скроні й потилицю та лишити довгого чубчика, який падав би мені на очі й підстрибував, і метлявся б як навіжений, коли я сиджу за барабанами. Побачивши мене, мама кричала мало не годину. Я не жартую, вона сказала, що я маю такий вигляд, наче щойно з в'язниці суворого режиму.

Коли тато повернувся з однієї зі своїх нічних нарад, вона кричала на нього за те, що він не кричить на мене. То було гірше, ніж коли мені пробili чотири дірки у вусі, тож тепер я не завдаю собі клопоту розповідати їм про те, що я роблю, щоб почуватися собою. Зайвий гвалт мені не потрібен.

Задовго до цього мені стало зрозуміло, що мої батьки мені не допоможуть, не врятують мене, не полагождать. Вони обое так зациклилися на саморуйнуванні, що ми з моєю молодшою сестрою Грейсі всього лише випадкові жертви. Хочете вірте, хочете ні, але варто було мені це збагнути, як життя одразу стало простішим.

Звісно, нелегко ігнорувати те, що мати ненавидить мене, а тато — моральний виродок. Але мені непогано вдається.

ДЗЕРКАЛЬЦЕ, МОЄ ДЗЕРКАЛЬЦЕ

Куди вона пішла?

Завжди в усмішці її відчувалася сила,
Скрізь їй сяяло сонце, куди не піди,
Та вона ні про що шкодувати не вміла
І ніколи й ніде не лишалась назавжди.

Де вона, та, кого так люблю я?
Де вона, та, на кого полюю?
Куди ти поділась, я шукаю даремне,
Та я не спинюсь, не дізнавшись напевне,

Де ти є...

2

У кімнаті царює Роуз, спопеляючи тих, хто вирішив, що на бас-гітарі можна навчитися грати за тиждень, єдиним поглядом.

— Господи, Тобі, ти так спаскудив ті баци, що все життя мені будеш огидний, — каже Роуз своїй останній жертві. — Невже ти й дівчину так пестиш?

— Пробач, друже, — знизує плечима Лео. — Але, може, тобі краще... триматися від інструмента подалі?

Коли Тобі виходить, його рожеві щоки палають. Я визираю в коридор і витріщаюся на чергу. А черга там є. Колись мені лишалось тільки тулитися в куточку недоладним непотребом, якого ніхто не помічав, а тепер люди стоять у черзі, щоб стати частиною моєї групи. Відчуття водночас приємні й не дуже. Це Ней допомогла нам зібрати групу, з нас усіх вона пише найкращі пісні, вона душа всього цього. Саме завдяки її мелодіям, завдяки її словам люди зупинилися й слухали. А тепер ці люди стоять у черзі, щоб її замінити. Мені потрібна ця група, вона мені необхідна. Думаю, саме вона робить із мене таку офігенну паскуду.

Кандидати відпадають один за одним, і я спостерігаю, як вони йдуть, почуваячись безпечно за своєю установкою, аж поки не лишається лише два претенденти.

Та дівчина, Емілі, симпатична й прикольна. Не така сексуальна, щоб здатися без бою, але досить сексуальна, щоб цілий день спостерігати й писати вірші про її волосся й іншу дурню.

Тієї ж миті, коли Емілі прочиняє двері, я розумію, що Роуз нізащо на це не погодиться. Їй навіть не треба нічого казати, в її очах просто миготять блискавки. У нашій групі сексуальна красуня вона, і на двох тут місця не вистачить.

А шкода, бо, коли Емілі починає грати, я одразу ж відчуваю, що Емілі крута, чую, як вона вливається в мій ритм, потрапляючи якраз між ударами паличок. Це круте відчуття, справді круте, воно зближує. Я ловлю себе на тому, що дивлюся їй у вічі й посміхаюся, бо, тільки граючи на барабанах, я можу показати дівчині, що вона мені подобається, й не захотіти померти. Вона посміхається у відповідь, і не встигаю я й оком змигнути, як одна з паличок висковзає з рук і падає на підлогу.

— Вибач, люба, — каже Роуз, навіть не дивлячись на Емілі. — Не дуже виходить, угу. Але гарна спроба.

Емілі нічого не каже, просто суперкруто знижує плечима й посміхається мені ще раз, перш ніж піти.

— Мені вона сподобалася, — кажу я. — Можна мені її взяти?

Роуз сильно штурхає мене в біцепс, і біль віддає у плече. Ця дівчина може вдарити як слід.

— Господи, Роуз, склади зброю!

— Це ще не зброя, це якісь водяні пістолети.

Вона хитає головою.

— Трясьця тобі, Редлі, не вистрибуй зі штанів. Прослуховування не для того, щоб за кожною шльондрою упадати.

— Емілі не шльондра, — каже Лео. — Мені вона сподобалася.

— Та ви просто вилупки стурбовані. Як цицьки побачите, так вас одразу можна голими руками брати.

Ми з Лео обмінюємося поглядами, стримуючи усмішку.

— А хіба ти не так прославилася в школі? — бурмоче Лео собі під ніс, і Роуз відпускає йому запотилничника.

Наступним заходить Лекредж, восьмикласник, що забрів сюди навмання. Він нагадує мене у тринадцять років — геть не розуміє, як виживати в джунглях нашої школи. Його бас-гітара чи не більша за нього, але принаймні він добре грає на базовому рівні. Не так добре, як Емілі, і близько не так, як Наомі, але покатить. Здається, що йому доведеться впоратися, бо нікого більше не лишилося.

— Отже, Лекредже, я покажу тобі басову партію «Замо-рочки», добре? А потім...

— Народ, можете на хвилиночку перерватися? — раптом виявляється, що посеред кімнати стоїть містер Сміт, і вигляд у нього такий, ніби роздряд електричного струму змусив його виструнчитися й не дає зійти з місця. Такого виразу обличчя, як зараз, у нього ще ніколи не було — він ніби дізнався про наближення апокаліпсису. Мене це лякає. Всередині все стискається й тремтить. Щось погане, він скаже щось погане.

Усі мовчать. Усі мусять мовчати. Відчуття таке, ніби повітря навколо нас загуло, а час завмер, злипнувшись у моїх легенях. Я не можу дихати. Ми всі знаємо, що він зараз скаже.

— Її знайшли? — зсередини мене виривається шепіт, і звучить він так, ніби я на відстані світових років звідси.

Він киває, не в змозі дивитися нам у вічі.

— Вона?.. — це вже голос Лео, який пильно дивиться на Сміта, чекаючи, коли меч упаде.

— Вона... — на мить здається, що містеру Сміту перехопило подих, він киває.

Нарешті він дивиться на нас очима, повними сліз, — рот його скривився, і до мене не одразу доходить, що він... посміхається.

— Вона жива, — каже він.

3

Ґрунт вислизає у мене з-під ніг. На мить перед моїми очима виринає її обличчя, таким, яким воно було, коли ми бачилися востаннє, як вона посміхалася, як світилися зсередини її очі — і все, чого мені хочеться, — просто бути з нею.

— Так а де вона? — вистрелює Роуз. — Нам треба до неї, зараз, *зараз же*. Де вона? Вона вдома? Тут? Вона тут?

— У Сент-Томасі, — каже містер Сміт.

— Чорт, — хитає головою Роуз.

— У лікарні? Що з нею сталося? — це вже я.

— Хтось її скривдив? — Лео стискає зуби. — Хто її в біса скривдив?

— Послухайте... — Містер Сміт виставляє руки вперед, ніби намагаючись заспокоїти розбурханий клас дітей. — Я знаю, що прийняти це нелегко, і тому хотів, щоб ви почувли це саме від мене. Я поговорив із вашими батьками, і вони дозволили мені відвезти вас до лікарні, щоб ми дізналися більше. Але я мушу дещо вам сказати...

— Де вона була? — питає Роуз, не даючи йому закінчити речення. — Вона ж, напевне, сказала, де була?

— А вона пояснила чому? — голос Лео тихий, сповнений люті. — Вона пояснила, чому втекла?

— Що з нею сталося? — знову я. — Вона сказала, що сталося?

Коли містер Сміт сідає на край сцени, втупившись у підлогу, плечі його зіщулюються. Я бачу, як він думає, що сказати далі, ретельно добираючи слова, і сам ще тільки намагається розібратися в усьому. Він хоче нас захистити. Це погано.

— Дещо... дещо сталося за останні кілька годин. Якись чоловіки на ріці знайшли її заплутаною в мотузки, якими чалять екскурсійні човни неподалік від Вестмінстерського

мосту. У воді. Вона була непритомна, ледве-ледве, але дихала. Мотузка втримала її голову над водою... але в неї тяжкі ушкодження. Травма голови, і... ніхто ще не знає, наскільки все серйозно.

— Тобто? — Роуз робить два кроки в його бік, так швидко, що мені здається, ніби вона зараз на нього нападе. Він повільно підводить на неї очі, витримує її погляд.

— Це означає, що вона може й не вижити.

Від радості до розпачу за один вдих. Я знову бачу її обличчя й не розумію — як можна знайти когось і тієї ж миті загубити.

У той рік, коли мені виповнилося десять, мене стільки разів возили до лікарні, що соціальні служби прийшли до нас із перевіркою. Перший раз — перелом руки, яким закінчилися розваги із сусідським песиком. Песик стрибнув на мене — і от я вже на підлозі, а руку зламано об кам'яний бортик клумби. Хрускіт, із яким зламалася кістка, викликав у мене напад блювоти. Наступною була щиколотка — ми грали у футбол, і Кевін Монк зарядив у неї двома ногами. Боліло як зараза. І нарешті — синці на ребрах — наслідок падіння з дерева під час змагань за те, хто залізе на нього якнайвище та якнайшвидше. Перемога була за мною.

Дивно, але мені подобалося їздити до відділення екстреної допомоги. Подобалися довгі чекання, бо поруч сиділи тато або мама, і скільки б годин не минало до огляду, весь той час вони належали тільки мені. Хай навіть тато завжди забував щось важливе, а мамі, яка вже була вагітна Грейсі, було незручно й важко — поки ми були в лікарні, вони були мої. Вони справді слухали мене, ми говорили, сміялися, вони дозволяли мені грати на своїх айфонах. Після падіння з дерева мене залишили на ніч, бо хвилювалися за мою голову. Мама орендувала для нас телевізор і всю ніч сиділа поряд, тримаючи мене за руку, поклавши великий пакунок кукудзяних чипсів на вагітний живіт.

Коли прийшла соціальна працівниця, вона говорила з нами на кухні, де мама сиділа на краєчку стільця й кусала нігті. Мені було незрозуміло, чому мама видавалося такою

схвильованою, і вираз її обличчя мені не подобався. Хотілося, щоб він змінився. Працівниця розпитала мене про всі три нещасних випадки, в усіх деталях: собака, футбол, дерево. Потім вона змусила мене розповісти їй про них ще раз, а потім ще раз, уже без мами, відтак нарешті зібралася й пішла.

— То он як ти можеш? — сказала мама, коли повернулася на кухню, поклавши мені руку на потилицю й пробігаючи пальцями по волоссю. — Зірвиголова.

Вона приготувала мені гарячий шоколад із зефірками, і я пам'ятаю, що для мене лишалося загадкою те, за який подвиг мене так винагороджено.

Востаннє ми були тут, коли народилася Грейсі. Тато вів мене лабіринтом коридорів до завішаної фіранками кімнати, де на краю пересувного лікарняного ліжка сиділа мама, тримаючи на руках мою малинову сестру, яка розривалася від крику. Коли мені дуже погано, я згадую той день: ми вчотирьох навколо ліжка, разом. Родина, запах волоссячка Грейсі, посмішка на татовому обличчі. Мама, така втомлена й водночас така щаслива. Я завжди думаю саме про той день, бо тоді ми востаннє почувалися родиною.

Так, для мене то було востаннє.

Коли ми йдемо лікарнею за містером Смітом, усе пропливає повз нас, ніби запис на старій відеокасеті: блискучі двері, довгі коридори. Від якогось ядучого запаху мені дере в горлі. У ліфті тиша, виск наших гумових підошов, блимання ламп над головами.

І ось ми опиняємося перед палатою і знаємо, що наша найближча подруга — там. І, можливо, вона помирає.

Перед палатою я бачу батьків Ней, вони стоять, обійнявшись, заховавши обличчя на шиї одне одного. Я бачу, що мама Ней стискає сорочку чоловіка в кулаках, так ніби боїться, що впаде, якщо відпустить.

— Місіс Демір? — Роуз робить крок уперед, лишаючи містера Сміта біля ліфта. Зазвичай ми називаємо їх просто Макс і Джекі, але в цю мить це видається недоречним.

Побачивши Роуз, мама Ней простягає до неї руки й зачіпає її в обійми. Ми з Лео підходимо і обхоплюємо руками

людей, які пускали нас у свій дім у будь-яку годину дня та ночі й ніколи не змушували почуватися зайвими чи невчасними.

На мить я гублюся в темних гарячих обіймах, міцно заплющуючи очі, щоб не розплакатися, вирішивши ні в якому разі не показувати нікому, як мені страшно. Момент єднання минає, і ми відпускаємо руки, і я знову кліпаю в холодних променях ламп денного світла.

— Як вона? — Містер Сміт стояв за кілька кроків від нас п'ятьох, спостерігаючи.

Джек і хитає головою, а Макс повертається до вікна й дивиться крізь шпарину в жалюзі на людину, що абсолютно нерухомо лежить на ліжку. Мені звично бачити, як Макс сміється, як блищать його очі й труситься живіт — він завжди мав напоготові черговий жахливий жарт. Бачити його таким — глибокі тіні на обличчі, схудлому й слабкому, — боляче.

Я відчуваю, що мушу підійти й стати поряд із ним, та не можу. Мені страшно туди зазирати.

Черепно-мозкова травма, це як? Наомі матиме інший вигляд? Там буде кров? Коли ми з Ней лишалися вдвох, то зазвичай обирали на «Нетфліксі» найстрашніший фільм жаків — криваві розчленування, мстиві демони, що більше ну-трошів, то краще. Але це реальність. *Ось де* жахіття. І це лякає мене до всирачки.

Я не зводжу очей з Джекі, з її бананового висвітленого волосся з темними коренями, з її довгих тонких рук і худорлявих ніг у вузьких джинсах — вона вдягнена, як молодший від неї років на двадцять підліток — це завжди доводило Ней до сказу. Мама каже, що Джекі — нікчема, та, зрештою, про мене вона каже так само.

— Вона говорила з вами? — Роуз тримає Джекі за руку. — Вона прокидалася?

— Макс, — шепоче Джекі своєму чоловікові, який хитає головою, простягаючи руку до лікарки, що проходить повз нас.

— Лікарко?

Жінка в білому халаті зупиняється й насуплюється, побачивши нас.

— Це друзі моєї доньки, але ми майже як родина. Поясніть їм, будь ласка, що сталося. Я сам іще не певен, що розумію.

Лікарка міцно стискає губи, видаючи цим рухом нетерплячість, але сплітає руки й починає говорити.

— Наомі знайшов екіпаж тягового судна на Темзі, вона зачепилася за якісь мотузки човнів...

— За кілька хвилин від дому. — Роуз дивиться на Лео. — Вона була майже вдома. Вона впала?

— Не зрозуміло, як вона опинилася у воді, ясно лиш те, що мотузки, в яких вона заплуталася, ймовірно, не дали їй потонути, бо вона була непритомна від черепно-мозкової травми. Ті мотузки й переохолодження, яке вона отримала, провівши ніч у воді, — допомогли їй вижити. Тож ми зігриваємо її, дуже повільно, і тримаємо в медичній комі, слідкуючи за тим, щоб не спричинити в мозку набряків і крововиливів. Завтра в нас буде більше інформації.

Мені здається, що я от-от усвідомлю те, що це дійсно відбувається, але цей момент не настає, і все видається сном.

— Тобто все погано, але вона одужає, так? Вона ж одужає? — питає Лео, розлючено відтинаючи кожне слово.

Лікарка вагається, напевне боїться відповісти чесно й засмутити цього хлопця під два метри зростом і відповідної статури. Лео часом лякає людей.

— Ми не знаємо... — повільно відповідає вона. — Те, що вона протрималася стільки в холодній воді й травма голови не вбила її одразу, — диво. Вона сильна, напевне сильна, інакше б вона не була тут. Вона отримує найкращий догляд.

— Можна нам до неї? — питає Роуз. — Будь ласка, я хочу її побачити.

Лікарка дивиться на Макса, який киває, дозволяючи. Вона оглядає наші обличчя, і я сподіваюся, що вона скаже «ні». Але вона не каже.

— Гарзд, даю по три хвилини кожному. Не більше.

— З нею ж потрібно говорити? — питає Роуз, коли Макс відчиняє для неї двері. — Це ж може її розбудити? По телевізору казали, що люди в комі чують, коли з ними говорять.

— Ну, це медикаментозна кома.

— Що? — насплююється Роуз.

— Ми пригнітили її нервову систему та зробили інтубацію, щоб вона могла відновитися після того, що пережила. Від розмов вона не прокинеться, але цілком імовірно, вона вас чує, тож... чому ні?

Лікарка коротко всміхається. Розправивши плечі, Роуз заходить до палати, обережно зачиняючи за собою двері.

— Нам треба зробити кілька дзвінків, діти, ви тут упораетесь? — м'яко питає Джекі. Її туш затекла в зморшки під очима, лишила на щоках чорні смуги. Я киваю.

— А ви? — питаю я.

— Чесно, Редлі, — її очі наповнюються сльозами, коли вона намагається вичавити посмішку заради мене, — я не знаю.

Поки ми чекаємо перед дверима, містер Сміт нарешті сходить із того місця біля ліфту, яке він собі обрав, і перетинає коридор, стаючи перед вікном палати. Вечірнє сонце, проникаючи крізь жалюзі, лишає на його обличчі смуги тіней. Я досі не можу змусити себе поглянути на Ней, тож натомість дивлюся на нього. Його обличчя таке рідне, притулок для мого погляду.

— Вона погано виглядає? — питаю я.

— Редлі, ти ж знаєш, я ніколи не брешу учням, так? — каже він.

Я киваю.

— Вона виглядає погано. — Він киває на Наомі. — Здається, Роуз потрібна твоя допомога.

Коли я нарешті змушую тебе подивитися крізь скло, то бачу Роуз, яка стоїть, витріщаючись на фігуру на ліжку, притуливши стиснуті кулаки до щік, широко розплющивши очі; тіло її дуже тремтить. Не знаю, як це сталося, та от я вже в кімнаті, хапаю її за зап'ясток, тягну до дверей.

— Ні, ні, ні, — відбивається вона, висмикуючи руку. — Ні. Ми не можемо лишити її тут саму. Я не лишу її саму. Подивися на неї, Редлі, її не можна лишати саму.

— Ходімо, Роуз, — кажу я. — Наші істерики їй не допоможуть.

— Подивися на неї! — вимагає Роуз.

Я дивлюся. Бачу, що її обличчя розпухле, пурпурове та сіре. І тепер я вже не можу не дивитися, бо це обличчя так

відрізняється від обличчя людини, яку я дуже добре знаю. Важко повірити, що це вона. На голові в неї пов'язка, і від темного довгого волосся не лишилося й сліду. Ще одна пов'язка перекреслює по діагоналі її обличчя, крізь тканину проступає червоне. Усі видимі ділянки шкіри вкрито чорними або кольоровими синцями, одне розпухле око заплющене, друге — сховане під пов'язкою, здається, її темні блискучі очі згасли назавжди. Я бачу апарати, широку незручну трубку, що виходить з її рота, перетворюючи ніжну посмішку, яку я пам'ятаю, на застиглий крик.

З її тіла виходить стільки дротів, ніби вона наполовину машина, і тут до мене доходить. Доходить, чому Роуз хочеться стояти там і кричати до нестями. Це жахливо.

— Давай, — кажу я, витягаючи її з палати. — Будемо разом розгрібати це лайно. Треба бути сильними.

Я вицуплюю її з палати, зачиняю за нами двері й міцно її обіймаю.

— Як вона? — питає Лео. Все зрозуміло й без слів.

— Коли я дізнаюся, хто це зробив... — Лео стуляє притиснуті до тіла кулаки.

— А що, як вона сама це з собою зробила? — Ашира, сестра Ней, з'явилася, здається, нізвідки.

— Аш! — Роуз відпускає мене і обіймає Аширу, старшу зведену сестру Ней, яка кілька секунд стоїть геть незворушно, дозволяючи Роуз хлипати у свій світшот. Я дивлюся на Аш: вона така спокійна, така стримана. Зовні принаймні.

— Ти ж не думаєш... Тобто, вона б не завдала собі шкоди, — кажу я. — Ней була щаслива, справді щаслива. Наелектризована від щастя. Вона була не така, як раніше, коли тікала від усіх тих загонів. Усе змінилося, коли ми зібрали групу, коли в неї з'явилися ми. З неї більше ніхто не глузував. Щось тут не збігається.

— Так. — Аш повертається в інший бік від Роуз, і мене раптом ошелешує те, наскільки вони з Ней схожі — більше, ніж мені здавалося раніше, — однакові довгі рівні носи й вилиці, смоляне чорне волосся з рубіновим вилицем, глянцево, наче дзеркало. На відміну від Ней, Аш не користується косметикою, не випрямляє волосся, лишаючи його

таким, як є. Тоді як Наомі добирала собі щоразу дивніше вбрання, Аш завжди була вдягнена майже однаково: берці, футболка, бейсболка — незалежно від погоди. Мені завжди це в ній подобалося — те, що їй начхати на світ поза межами її голови.

Але тепер її сестра в реанімації, тож її виштовхнуло в реальність разом із нами. Здається, їй від цього боляче.

— Так, мабуть, не збігається. Нічого не збігається. Треба знайти тата й Джекі, не знаєте, де вони?

— Пішли комусь зателефонувати, — кажу я, роблячи крок до неї. — Аш, ти як?

Вона відступає на крок назад.

— Я... — Аш знижує плечима. — Побачимося.

— Це просто якийсь триндець, — тихо каже Лео. — Те, що з нею сталося, — це триндець. Цього не мало статися. Якби це була просто одна з чергових витівок Ней, це ніколи б не закінчилося отак. Щось сталося, закладаюся. Вона б не намагалася себе прикінчити.

— А що взагалі кажуть? — Я дивлюся на містера Сміта, щоб усе прояснити, щоб відокремити зерна від половини. Але він здається так само розгубленим, як і ми.

— Я не знаю. — Він знижує плечима. — Якби ж я знав. Я не говорив із поліцією, лише з батьками Ней, але, думаю, не можна виключати ймовірності, що вона намагалася...

— Ні. — Я хитаю головою. Це маячня.

— Ней боялася води, — каже Роуз. — Щоразу, коли в нас був урок плавання, вона казала, що в неї місячні, щоб не займатися. Якби все було настільки погано, ми б знали. Ми б урятували її.

— У мене була надія, що, коли її знайдуть, стане легше, — кажу я. — Але я не знаю, що робити.

Містер Сміт кладе мені руку на плече й нахилиється до мене.

— Я не знаю, що робити, — повторюю я, зустрічаючись із ним поглядом і не відводячи очей. Я хочу, щоб він сказав мені, що все буде гаразд. Якщо він так скаже, я повірю.

— Слухайте, я розумію, що вам усім складно, дійсно важко. Мабуть, час додому. Думаю, треба дати родині Наомі

трохи простору й часу, щоб усвідомити, що сталося, а про вас нехай подбають ваші батьки.

— Я піду пішки, — одразу ж відказує Лео.

— Я теж.

Дивлюся на Роуз, яка, схиливши голову, повертається до містера Сміта.

— Сер, а з *вами* все буде гаразд?

— Зі мною? Ну звісно ж.

Його змучена посмішка підбадьорює.

— Ви ж чули, лікарка сказала, що вона борець і все буде добре, от побачите.

Ми йдемо, а він лишається там. Дивиться крізь жалюзі у вікно її палати.

Річ у тім, що містер Сміт не просто хороший учитель — він єдиний дорослий у моєму житті, який ніколи мене не підводив. І багато дітей Темзької школи ставляться до нього так само. Він ніколи нам не бреше, ніколи не верзе маячні, він ставиться до нас як до людей, а не як до худоби. Він із тих учителів, з якими можна поговорити про будь-що, і він вислухає і намагатиметься допомогти. Він допоміг мені, коли вдома все пішло шкереберть. Він допоміг мені зрозуміти, що нормально бути тим, ким я є, що я — це я, а мої батьки — це мої батьки. Він хороша людина, добра.

— Її батьки ще не повернулися, — кажу я. — Ми не можемо піти, поки їх нема.

— Ідіть, — каже він. — Я побуду тут, поки вони не придуть.

Роуз киває і дає мені руку. Другою рукою вона бере під лікоть Лео й веде нас до ліфта.

— Усе це якась хрінь, — каже Роуз, коли двері ліфта засуваються. — Тож нам теж треба нахрінячитися.

Рік тому...

— Увага! — Містеру Сміту доводиться кричати, щоб його було чути в класі. Це наш перший день у школі після шкільних канікул, і більшості дітей є чим поділитися.

Хто з ким зустрічався, хто з ким як вчинив, хто ким займався.

Публіка зібралася в кутку довкола Роуз, що сиділа на столі, — ми тоді ще не спілкувалися, і вона була для мене міфічною приголомшливою істотою, на яку можна було дивитися лише з відстані. Принаймні півкласу дивилися на неї, а не на Сміта, прикуті до місця її історіями, доповненими виразною жестикуляцією.

Не дивилися на неї тільки я — істота, що, схрестивши руки, розвалилася на стільці в дальньому кутку класу; Наомі Демір, одягнена, як персонаж аніме, при повному макіяжі та зі штучними віями, котра нервово постукувала ручкою по парті, та Лео, що втупився в телефон.

— СЛУХАЙТЕ! — загорлав Сміт, і в кімнаті стало трохи тихіше. — Я не хочу карати вас усіх і залишати після уроків, але я саме так і зроблю, якщо ви зараз же не розсядетеся по місцях. Ясно?

Стогони, зітхання, зачочування очей. Роуз просто розсміялася та лишилася сидіти на парті, схрестивши ноги й теліпаючи ними так, щоб черевики билися об металеву ніжку столу — бам, бам, бам.

Але містер Сміт виявився розумнішим. Він не намагався приборкати її так, як це зробили б інші вчителі. Він просто проігнорував її, і це так ударило по ній, що решта класу таки вгамувалися й сіли по місцях. Я пам'ятаю, що мені це сподобалося. Пам'ятаю, що мені спало на думку: от бачите,

якщо досить довго ігнорувати того, хто тобі подобається, та людина зрештою закохається в тебе.

Яке невдале я тоді було.

Сміт сказав, що розбиває нас на гурти та дає завдання написати й зіграти три пісні разом. Він почав оголошувати склад груп, а мені лишалося тільки сидіти на гальорці, наповнюючись екзистенційною люттяю. Розумієте, тоді зі мною ніхто не говорив, і такий стан речей мені подобався.

Ніхто не заганяв мене. Рік тому про мене не казали «мале, руде і в групі барабанить», радше, до мене ставилися як до низенького й худорлявого — аж надто худорлявого — створіння, та й то, якщо моє існування взагалі помічали. Мене це не дуже хвилювало — мені хотілося сховатися в своєму тілі, стати невидимкою, наскільки можливо. Так було безпечніше. Не було для мене нічого гіршого, ніж робити щось разом. Мені було відомо, що в списку людей, з якими іншим хочеться взаємодіяти, я посідаю останнє місце. То було жахіття — решту класу поступово розбивали на групи по троє-четверо й відправляли знайти місце, де можна обговорити, яку музику вони писатимуть, і почати зіграватися.

— Редлі, Наомі, Лео та... Роуз, — і я пам'ятаю, як на довгу мить заплющую очі, бажаючи, щоб усе це було сном, довгим химерним сном, який закінчився б тим, що от-от, за кілька секунд, я розстебну сорочку Роуз, і який завершився б, як завжди, перш ніж сталося б щось приємне.

— Ем, дідько, ні! — Лео майже кричав. Від його гучного голосу мої очі різко розплющилися.

— У чому проблема, Лео? — Містер Сміт питав без люті, без сарказму.

Лео стояв біля вікна з телефоном у руці.

— Я нічого не робитиму з цими невдахами. До біса, це лайно.

— Чому лайно? — запитав містер Сміт.

— Я навіть не хочу бути тут. — Лео пройшов між партами й наблизився до Сміта. Вони з ним однакового зросту, їхні обличчя на одному рівні, тож Лео дивиться йому просто у вічі. Якби почалася бійка, то не знаю, хто переміг би.

— Мені насрати на школу.